

Република Србија
УПРАВНИ СУД
20 У. 3669/12
01.02.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Жељка Шкорића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Снежаном Николић, као записничарем, одлучујући по тужби тужилаца А.А. из ..., Улица ..., Б.Б. из ..., Улица ... број ..., В.В. из ..., ... број ..., Г.Г. из ..., Д.Д. из ..., Улица ..., Ђ.Ђ. из ..., Улица ..., Е.Е. из ..., Ж.Ж. из ..., ..., З.З. из ... и И.И. из ..., Улица ... број ..., које заступа пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из Ваљева, Карађорђева 117-121, против тужене Жалбене комисије Владе Републике Србије, ради поништаја решења број 120-01-43/2012-01 од 03.02.2012. године, у предмету признавања права на исплату додатка на плату, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.02.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I УВАЖАВА СЕ тужба тужилаца А.А., Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е., Ж.Ж., З.З. из ... и И.И., **ПОНИШТАВА** решење Жалбене комисије Владе Републике Србије, број 120-01-43/2012-01 од 03.02.2012. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиоцима из става I диспозитива ове пресуде надокнади трошкова управног спора у износу од 19.370,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужилаца изјављена на решење Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Шапцу, број 120-40/11 од 21.12.2011. године, којим је одбијен, као неоснован, захтев тужилаца за

исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу.

У тужби, поднетој Управном суду, дана 22.03.2012. године, тужиоци, преко пуномоћника, оспоравају законитост решења туженог органа, наводећи да сматрају да је у конкретном случају погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешно примењено материјално право, а на штету тужилаца. Ово са разлога што у погледу захтева за исплату додатака на име прековременог, ноћног и рада на дане државних и верских празника, Закон о унутрашњим пословима, не садржи одредбу о одређивању и начину обрачуна плата запослених у Министарству, већ чланом 32. прописује да се на раднике Министарства унутрашњих послова примењују прописи о државној управи, радним односима, пензијском и инвалидском осигурању и образовању, што значи да се на запослене у Министарству унутрашњих послова примењивао Закон о радним односима у државним органима и Закон о платама у државним органима и јавним службама. Наводе да у конкретном случају, тужени орган уопште није ни утврђивао чињенично стање, није ни рачунао да ли тужиоци имају прековремене сате рада, рад на дан празника, ни рада ноћу, да ли су донета решења о прерасподели и колики је укупан фонд радних сати тужилаца, због чега је чињенично стање непотпуно утврђено. Такође, тужени орган је погрешно применио и материјално право, из разлога што сматра да су у периоду за који потражују исплату додатка на плату по основу прековременог рада, рада на дан државног и верског празника и рада ноћу, тужиоци остварили право на увећање основног коефицијента и то не мање од 30% на месечном нивоу. Међутим, Правилницима о платама радника Министарства унутрашњих послова, а на које се тужени орган позива, утврђује се да запослени имају право на коефицијент који се одређује према платној групи или платном разреду (члан 2.), увећање на тај коефицијент по основу посебних услова рада, тежину и природу послова и задатака (члан 3.), а не по основу додатака на плату, како то тужени истиче. У платним листама тужилаца постоје рубрике за прековремени рад, рад на дан државног и верског празника и рад ноћу, али исти додаци нису плаћени. Законом о унутрашњим пословима, прописано је да се због посебних услова рада, тежине и природе задатака и послова, овлашћеним службеним лицима и радницима на одређеним пословима обезбеђују најмање 30% увећана средства за плате у односу на средства која се обезбеђују за остале раднике МУП-а. Ово увећање не може “конзумирати” додатке на плату, обзиром да је чланом 2. Закона о платама запослених у државним органима и јавним службама, утврђено шта се сматра платом, те је предвиђено да се плата утврђује на основу

основице за обрачун плате, коефицијента који се множи основицом, додатка на плату и обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезно социјално осигурање из плате, у складу са законом, из чега јасно произлази да додаци на плату представљају самостални део плате и не могу бити кумулирани у коефицијент. Ниједан орган у поступку није утврђивао сате прековременог рада, рада на дан празника и ноћног рада подносиоца захтева, обзиром да се плате у Полицијској управи Шабац обрачунавају на бази 174 радна сата месечно, без обзира што радници раде и преко 200 сати месечно. Закон о полицији је неспорно предвидео могућност да одређене категорије запослених могу остварити увећање коефицијената по основу посебних услова рада, разних врста нередовности у раду и др., али то не значи да им прековремени, ноћни и рад у дане државних и верских празника не треба платити, нарочито када се узме у обзир чињеница да по истом основу остварују увећање коефицијената и запослени који немају никакве отежане услове рада, нередовности, прековремени, ноћни и рад у дане празника. Тужиоци сматрају да се и на њих могу и морају применити општи радно-правни прописи који се примењују на државне службенике. Предлажу да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције и донесе пресуду којом ће уважити тужбу и поништити оспорено решење, те обавезати тужени орган да тужиоцима исплати додатке на плату за период од 05.09.2003. до 05.09.2006. године, у износима утврђеним вештачењем у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде као и да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од по 22.500,00 динара на име састава тужбе и поднесака као и таксе на тужбу и одлуку по ТТ.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану, одбије.

Решавајући управни спор без одржавања усмене расправе, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, нашао да је тужба основана.

По оцени Управног суда, погрешно је тумачење туженог органа да тужиоцима, којима коефицијент плате није увећан на наведени начин након ступања на снагу Закона о полицији, не припада право на увећану зараду по општим радно-правним прописима. Наиме, суд, налази да је примена одредаба општих радно-правних прописа о

увећаној заради искључена одредбом чл. 147. став 3. Закона о полицији само за права запослених у министарству, проистекла из посебних услова рада, односно само у случају да је запослени остварио право на увећање коефицијента зараде на начин и у висини прописаној ставом 1. истог члана закона. Уколико запосленом у Министарству унутрашњих послова решењем послодавца није утврђен коефицијент за обрачун плате од 30%-50% номинално већи од коефицијента за друге државне службенике, што представља погодност проистеклу из посебних услова рада, Управни суд оцењује да запосленом не може бити ускраћено право на увећану зараду коју за рад на дан празника, рад ноћу, рад у сменама и прековремени рад имају сви запослени у Републици Србији.

Стога је, по налажењу суда, било неопходно да у управном поступку на несумњив начин буде утврђено да ли је тужиоцима из става I диспозитива ове пресуде, коефицијент за обрачун плате увећан за 30% - 50% или се ово повећање односило на све запослене у Министарству унутрашњих послова, па и оне који нису радили прековремено, ноћу и на дан државних и верских празника, и у зависности од тога донети ново, на закону засновано решење.

Како у образложењу првостепеног и оспореног решења није наведен основни коефицијент за обрачун плате тужиоцима из става I диспозитива ове пресуде, као ни проценат увећање плате по основу посебних услова рада, из чега би се могао извести закључак о основаности, односно неоснованости захтева тужилаца за признавање права на додатак на плату по основу прековременог рада, рада на дане државног и верског празника и рада ноћу, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца јер разлози дати у образложењу решења не упућују на решење какво је дато у диспозитиву, што је супротно одредби члана 235. став 1, а у вези одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10).

Суд није прихватио захтев тужилаца за доношење одлуке у спору пуне јурисдикције, будући да су утврђене повреде правила поступка од стране туженог органа, које према природи ствари може отклонити само тај орган. Осим тога, суд није одржао усмену расправу нити је сам утврђивао чињенично стање, па није постојала ни законска обавеза да одлучи у спору пуне јурисдикције.

Имајући у виду наведено, као и одредбу чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, према којој суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а нарочито став 3. према коме је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, овај суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене јавне расправе. Ово стога, што је у конкретном случају предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака ради утврђивања чињеничног стања, као једног од законом прописаних разлога за одржавање усмене јавне расправе, а не ради се ни о другим ЗУС-ом прописаним ситуацијама по којима је одржавање усмене јавне расправе обавезно, то се оцена законитости оспореног решења могла извршити без одржавања усмене јавне расправе, а неправилности утврђене у оспореном решењу, које се односе на повреде правила управног поступка, тужени орган је дужан да отклони у поновном поступку.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужилаца Управни суд је, на основу одредбе чл. 40. став 2. и чл. 42. ст. 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда у погледу поступка из образложења ове пресуде, обавезне за тужени орган, сагласно чл. 69. ст. 2. истог закона.

Разматрајући захтев тужилаца да им тужени накнади трошкове управног спора, суд је имао у виду да су тужиоци имали трошкове у висини таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и таксе за пресуду у износу од 980,00 динара, те награде адвокату за састав тужбе коју суд основом Тар. броја 8. тачка 11, Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени лист СРЈ", број 54/98...11/02, "Службени лист СЦГ", број 32/03....и 5/06 и "Службени гласник РС", број 129/07...15/12), према Тар.број 11. исте, одређује у укупном износу од 18.000,00 динара, са урачунатим паушалом, а с обзиром на чињеницу да је у овој управној ствари адвокат заступао више тужилаца, са којих разлога је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, сагласно одредби чл. 153. ст. 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11) која се примењује на основу одредбе 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 01.02.2013. године, 20 У. 3669/12

Записничар
Снежана Николић,с.р.

Председник већа-судија
Гордана Џакула,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КО